

Tichá elegancie, vynikající řemeslná práce a představitost, s jakou byl hotýlek vyzdoben, mu dodávají klidnou atmosféru plnou duševní pohody. Každý pokoj je zařízen jinak: Některé jsou dvoupodlažní, jiné mají terasu a některé z koupelen mají starožitnou plechovou vanu. Celkem je tu osm pokojů a tři apartmány. Všechny s televizory, minibary a telefony, měkkými plyšovými příkrývkami a tlustými bílými ručníky. Luxus interiéru kontrastuje s drsnou krajinou kolem. (Ceny pokojů se pohybují od 197 do 358 eur.)

S paní Bonovou jsme sestoupili do jídelny s otevřenou kuchyní. Stoly už byly prostřené, jídlo se servírovalo na porcelánu z Limoges. Místní kulinářské speciality jsou důležitou součástí zážitků v Camargues. Výborný šéfkuchař připravil k večeři garnátový salát, hovězí plátek s provensálským zeleninovým koláčem, následovaly sýry a další salát a nakonec desert – čokoládový koláč s karamelovou hruškou.

Místní specialitou jsou podle mistra kuchaře například i tzv. tellines – malinkaté škeble smažené na česneku, dušené hovězí plátky, paštika a klobásy z masa černých krav. Gribovaná ryba ze Středozemního moře je další potěšení. Oběd a večeře se podávají denně (oběd za 30, večeře za 43 eur).

Francouzský John Wayne

O chvíli později vystoupil z lehkého oparu muž na koni a připojí se k našemu rozhovoru. Jacques Bon má dlouhé nohy a velký bílý knír. Během několika málo minut se projeví jako milovník přírody a zvířat a zároveň jako schopný ředitel prosperující společnosti.

Jak se stalo, že pan Bon skončil na farmě? „Narodil jsem se tu. Můj otec tu pracoval. Po válce jsem se sem vrátil a rozhodl se pěstovat rýži. Byl jsem jeden z prvních,“ říká.

Většina půdy byla na zeleninu moc slaná, a tak se pan Bon rozhodl pěstovat rýži, které

vlhké prostředí prospívalo a zároveň přeměnila půdu tak, aby byla vhodná i pro jiné plodiny. Tmavě červená rýže s trochu oříškovou chutí navíc roste jenom tady, takže „Uncle Bon“ rozjel prosperující obchod.

„Když můj otec v roce 1950 zemřel, dohodl jsem se s vlastníky ranče, že mi pronajmou část budov a pozemků. Zanedlouho už jsem měl pár koní a čtyři stovky ovcí.“

O dva roky později pan Bon koupil zbytek pozemku a v roce 1979, když zesnul pan Blaine, majitel ranče, Jacques koupil od jeho vdovy zámeček v Provence. Aby zaplatil potřebné opravy, prodal třináct tisíc ovcí. Lucille, tehdy šestadvacetiletá architektka, pak dostala nemovitost do pronájmu, aby z ní udělala hotel.

O několik let později se pan Bon a jeho žena rozvedli, v poklidu a přátelsky. Dnes vlastní bývalá Jacquesova žena společně s dcerou prosperující hotel Chateau des Alpilles v St. Remy a Lucille a Jacques už jsou šestnáct let manželé.

Dobytěk, koně a stodola pro 600 lidí

Ranč pana Bona je druhým největším pozemkem v Le Sambuc. Vlastní 500 krav, 150 býků, 60 koní, velké závodíště, kde se konají býčí „dostihy“, a také stodolu, kde se při zvláštních příležitostech může ubytovat až neuvěřitelných 600 lidí. Stodolu si lidé často pronajímají na slavnosti a večírky a pan Bon tu také pořádá soutěže cikánských kapel a tanečníků flamenca.

Značkování a býčí hry patří mezi opravdu jedinečné události na ranči. Největší vlastníků pozemků v regionu je blízkým přítelem pana Bona. Jmenuje se Luc Hoffman a je to syn jednoho ze zakladatelů farmaceutické společnosti Hoffman Le Roche. A tihle dva muži sdílejí lásku k zemi a snaží se chránit Camargue.

„Zdejší jedinečná krajina je svého druhu jedinou dochova-

nou v Evropě. Zuřivě bojujeme s lidmi, kteří tohle místo chtějí proměnit v atrakci masové turistiky,“ říká pan Bon. „Chceme, aby si lidé přijeli krásu naší země užít, ne ji ničit. Příroda je velmi citlivá a my tu máme něco, co ve zbytku Francie nenajdete.“

Stádem mohutných býků

Následující den nás pan Bon vzal na projížďku na koni kolem bažin a blízkých slaných jezer, která poskytují útočiště mnoha tisícům ptáků včetně plameňáků. Když jsme klusali mezi poli, pan Bon nás upozornil, že vpravo můžeme mezi kravami vidět i ptáky, kteří tam jedí housenky a žížaly, kdežto vlevo se pasou jen krávy. „Majitelé tyhle pozemky postříkali pesticidy, a všechny housenky i žížaly tak zahubili,“ vysvětlil pan Bon.

Pak nás přesvědčil, abychom projeli stádem divokých býků. „Myslete si, že jsou to domácí mazlíčkové,“ prohlásil

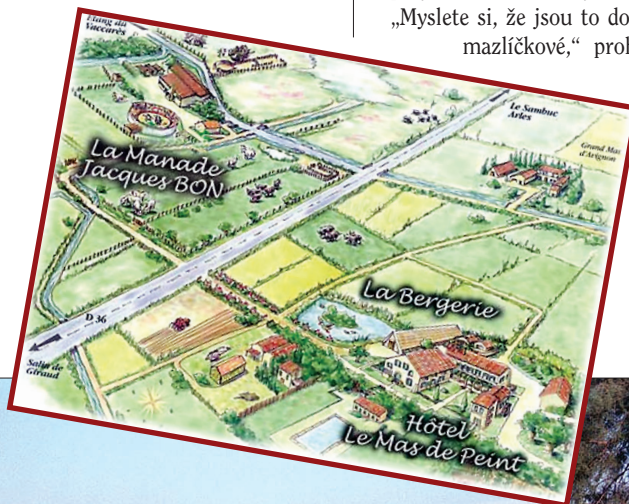

FOTO: ARCHIV